

Aleksandra Garlicka

[Henryk Mierzecki]

Niepodległość i Pamięć 13/3 (24), 267

2006

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

WSPOMNIENIA

„Niepodległość i Pamięć”
Nr 24, 2006

Henryk Mierzecki profesor dermatologii i kierownik kliniki Akademii Medycznej we Wrocławiu w latach 1948-1961, specjalista w zakresie zawodowych chorób skóry, ekspert Światowej Organizacji Zdrowia urodził się we Lwowie 30 marca 1891 r. Młodość i większość dorosłego życia zawodowego spędził w rodzinnym mieście. Tu ukończył VIII gimnazjum i w 1911 r. zapisał się na Wydział Lekarski Uniwersytetu Lwowskiego.

Po ukończeniu studiów medycznych i odbyciu kampanii wojennych, naprzód jako medyk brygady sanitarnej armii austriackiej, a następnie jako lekarz w Wojsku Polskim, w 1921 r. rozpoczął pracę naukową w Klinikach Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie.

W latach 1925-1939 był lekarzem lwowskiej Kasy Chorych. Zajął się także medycyną pracy, a w wyniku jego obserwacji w lecznicy powstała książka „Ręka pracująca” będąca dziś unikalnym zbiorowym portretem rąk rzemieślników i pracowników Lwowa.

Okupację od 1941 r. spędził w Warszawie. Brał udział w Powstaniu Warszawskim jako lekarz w Forcie Żeromskiego na Żoliborzu.

Po wojnie, w 1945 r., habilitował się na Uniwersytecie Jagiellońskim z zakresu medycyny społecznej i przemysłowej. W 1948 r. Ministerstwo Oświaty zaproponowało mu katedrę dermatologii w Uniwersytecie Wrocławskim, późniejszej Akademii Medycznej. Z jego inicjatywy powstał we Wrocławiu w 1961 r. komitet budowy pomnika ku uczczeniu profesorów zamordowanych przez Niemców we Lwowie w 1941 r.

W 1963 r. uczestniczył w zwalczaniu epidemii czarnej ospy we Wrocławiu. Po przejściu na emeryturę kierował pracownią dermatoz przemysłowych oraz Przychodnią Chorób Zawodowych we Wrocławiu.

Zmarł w Warszawie 4 września 1977 r.

Spisane przez niego w latach 1968-1972 wspomnienia pt.: „Czasy i klimaty – pamiętnik lekarza”, obejmujące lata 1891-1970, znajdują się wraz z całą spuścizną rękopiśmienną w Archiwum Polskiej Akademii Nauk w Warszawie (Materiały Henryka Mierzeckiego, sygn. III-242 poz. 63).

Rozdziały III-VII dotyczące lat 1925-1939, pod wspólnym, nadanym przez redakcję tytułem „Z dziejów kształtowania się medycyny pracy jako odrębnej dyscypliny” zostały opublikowane w „Kwartalniku Historii Nauki i Techniki” w 1981 r. (R. 26: nr 3-4). Fragment rozdziału VI drugiej części pamiętnika „Praca organizacyjna i naukowa w pierwszych latach po wyzwoleniu (1945-1948 r.)” pod dodanym przez redakcję tytułem „Starania o utworzenie Klinicznego Instytutu Pracy (1946-1948)” ukazał się obecnie w czasopiśmie „Analecta” nr 1-2, s. 369-375.

Publikowany tutaj rozdział II pierwszej części pamiętnika obejmuje młodzieńcze lata autora – studia przerywane działaniami na froncie austriackim, obronę Lwowa i wojnę 1920 r.

Aleksandra Garlicka